

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 162/2018-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Bartkom, Advokátska kancelária JUDr. Martin Bartko – JUDr. Silvia Bartková, Piaristická 6667, Trenčín, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 Co 480/2015-974 z 9. decembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 172/2016 z 31. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 480/2015-974 z 9. decembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 172/2016 z 31. októbra 2017, ktorou žiada vydať nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, jeho základné právo vlastniť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy SR a právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na účinný prostriedok nápravy zaručené v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň jeho základné právo na právnu istotu zaručené v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6 Cdo 172/2016 a jeho uznesením č. k. 6 Cdo 172/2016 zo dňa 31. 10. 2017 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, jeho základné právo vlastniť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy SR a právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na účinný prostriedok nápravy zaručené v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň jeho základné právo na právnu istotu zaručené v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, postupom Krajského súdu v Trenčíne

v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/480/2015 a jeho rozsudkom č. k. 6Co/480/2015-974 zo dňa 09. 12. 2015 porušené bolo.

3. Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 172/2016 zo dňa 31. 10. 2017 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/480/2015-974 zo dňa 09. 12. 2015 a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,-EUR (slovom: päťtisíc eur), ktoré sú Krajský súd v Trenčíne a Najvyšší súd SR povinní vyplatiť mu dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Sťažovateľovi sa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

2. Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z k nej pripojených príloh vyplynulo, sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania vedeného pred Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 22/2001, v ktorom sa ■■■■■ ako žalobkyňa (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala proti sťažovateľovi návrhom podaným 16. januára 2001 vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Manželstvo sťažovateľa a žalobkyne bolo právoplatne rozvedené 4. novembra 2000 rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 2079/1999-48 z 18. septembra 2000.

3. Okresný súd vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 14 C 22/2001-928 z 1. apríla 2015 tak, že:

- do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal rodinný dom súp. č. ■■■■■ s príslušenstvom a pozemky CKN parc. č. ■■■■■ záhrady o výmere 1 972 m², CKN parc. č. ■■■■■ zastavaná plocha a nádvoria o výmere 621 m², zapísané na LV č. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■ v cene 10 677,73 € (ďalej len „dom“); garáž súp. č. ■■■■■ a pozemok CKN parc. č. ■■■■■ zastavaná plocha o výmere 18 m², zapísané na LV č. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■ v cene 6 296,12 € (ďalej len „garáž“); zostatok na účte č. ■■■■■ v ■■■■■ v sume 18 969,60 Sk (629,68 €); sumu 70 000 Sk (2 323,58 €) za predané spoločné motorové vozidlo Škoda Felícia s pôvodným

evidenčným č. [REDACTED] (ďalej len „motorové vozidlo“) a ďalšie v rozsudku špecifikované hnutelné veci – spolu v hodnote 19 927,11 €;

- do výlučného vlastníctva sťažovateľa prikázal 2-izbový byt č. [REDACTED] obytného domu súp. č. [REDACTED] na parc. č. [REDACTED] zastavané plochy o výmere 1 866 m² v [REDACTED], podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu a pozemku vo veľkosti podielu [REDACTED], zapísaný na LV č. [REDACTED] a LV č. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED] v cene 28 643,53 € (ďalej len „byt“); pozemky CKN parc. č. [REDACTED] orná pôda o výmere 2 534 m², CKN parc. č. [REDACTED] orná pôda o výmere 1 364 m² orná pôda zapísané na LV č. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED] v cene 4 022,74 € (ďalej len „pozemky“); zostatok na účte č... v [REDACTED] v sume 470,10 Sk (15,61 €) a ďalšie v rozsudku špecifikované hnutelné veci – spolu v hodnote 32 681,88 €.

Na vyrovnanie podielov zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobkyni 2 273 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Okresný súd ďalej samostatným výrokom uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť sťažovateľovi 373,99 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a ďalším samostatným výrokom zamietol návrh sťažovateľa na zaplatenie sumy 3 686,56 €.

Okresný súd uložil žalobkyni zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok v sume 906,25 € a náhradu trov štátu v sume 543,30 € a sťažovateľovi súdny poplatok v sume 1 137,75 € a náhradu trov štátu v sume 798,62 €. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

4. Ako z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, po vykonanom dokazovaní vykonal vyporiadanie majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ceny nehnuteľností ustálil na základe znaleckého dokazovania, ceny hnutelných vecí zo zhodných tvrdení účastníkov. Pri vyporiadaní nehnuteľných vecí vychádzal okresný súd z toho, aby každý účastník dostal primeraný a rovnaký podiel. Nepovažoval za spravodlivé také usporiadanie majetkových pomerov, aby žalobkyňa dostala do vlastníctva len schátralé nehnuteľnosti a sťažovateľ byt s garážou, prípadne také rozdelenie majetku, kde by musela žalobkyňa sťažovateľa vyplácať, keďže na výplatu nemala finančné prostriedky. Naopak, sťažovateľ bol schopný žalobkyňu vyplatiť a prejavil záujem aj o pozemky v [REDACTED]. Okresný súd zohľadnil v súlade so zhodnými tvrdeniami účastníkov, že sťažovateľ

zo svojho vynaložil na spoločný majetok sumu 185 609 Sk (6 161,10 €) na kúpu motorového vozidla (peniaze získané sťažovateľom za predaj akcií z Českej republiky patriacich jeho rodičom) a sumu 50 000 Sk (1 659,70 €) na kúpu nehnuteľnosti v [REDACTED] (peniaze získané výplatou z dedičstva). Zohľadnil tiež, že počas trvania manželstva vznikol účastníkom spoločný dlh na nedoplatku z vyúčtovania služieb s užívaním bytu v sume 388,17 € (11 694 Sk) za rok 1999; ďalšie nedoplatky na službách spojených s užívaním spoločného bytu účastníkov od septembra 2001 do roku 2011 súd nezohľadnil ako spoločný dlh, pretože nedoplatky vznikli po tom, čo sťažovateľ vymenil zámky a neumožnil žalobkyni (po 17. septembri 2000) byt užívať. Pokiaľ žalobkyňa byt neužívala, nemohla byť zodpovedná za ďalšie vzniknuté nedoplatky. Pretože sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, na čo boli požičané peniaze v skutočnosti vynaložené, okresný súd nezohľadnil tvrdenú pôžičku na kúpu nehnuteľností v [REDACTED] (20 000 Sk) a ani pôžičku na 60 000 Sk. Pokiaľ sa sťažovateľ domáhal ďalších nárokov spolu vo výške 4 254,64 € (daň z nehnuteľnosti vo výške 128,98 € a 148,41 €; platby do fondu opráv uhradené sťažovateľom spolu vo výške 3 380,32 € a nedoplatok na službách za užívanie bytu v sume 596,93 €), vo vzťahu ku ktorým žalobkyňa vzniesla námietku premlčania, okresný súd uviedol, že tieto s vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva manželov nesúvisia a právne ich posúdil ako nároky z bezdôvodného obohatenia, keď sťažovateľ plnil to, čo podľa práva mala platiť aj žalobkyňa. Premlčacie doby začali plynúť dňom, keď sťažovateľ platby za žalobkyňu zaplatil. Okresný súd ustálil časy jednotlivých úhrad a čas ich uplatnenia v súdnom konaní a v závislosti od nich jednotlivé plnenia posúdil z hľadiska premlčania. Z nepremlčaných sťažovateľom uhradených platieb dane z nehnuteľností a platieb do fondu opráv zohľadnil polovicu pripadajúcu na žalobkyňu, ktorú ju zaviazal sťažovateľovi z titulu bezdôvodného obohatenia samostatným výrokom zaplatiť a v prevyšujúcej časti žalobu sťažovateľa zamietol. O polovicu sumy nedoplatku z vyúčtovania užívania bytu za rok 1999, t. j. o sumu 149,09 €, znížil sumu, ktorú uložil sťažovateľovi zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie podielov. Pokiaľ prikázal žalobkyni sumu 70 000 Sk (2 323,58 €) za predané motorové vozidlo, okresný súd považoval za preukázané, že žalobkyňa vozidlo predala v roku 2003, resp. 2004 za sumu 70 000 Sk ústnou kúpnu zmluvou, ktorú považoval za platný právny úkon, pretože sťažovateľ sa v trojročnej premlčacej dobe jej relatívnej neplatnosti nedovolal. Hodnotu motorového vozidla určil

úvahou, pretože motorové vozidlo nebolo možné už nájsť, keďže nikto z účastníkov nevedel uviesť, kde sa vozidlo nachádza, a motorové vozidlo tak už nebolo možné ani obhliadnuť.

5. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 14 C 22/2001-928 z 1. apríla 2015 podal sťažovateľ odvolanie, ktorým žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie najmä preto, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci a navyše, okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Okresný súd pochybil pri stanovení hodnoty osobného motorového vozidla, keď vzal do úvahy len potvrdenie predložené žalobkyňou, nereagoval na inzeráty predložené sťažovateľom a nenariadil znalecké dokazovanie na určenie jeho všeobecnej hodnoty. Zdôraznil, že motorové vozidlo v čase zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov existovalo, využívala ho žalobkyňa a bez súhlasu sťažovateľa ho po rozvode manželstva predala. Okresný súd mal nariadiť znalecké dokazovanie na určenie jeho ceny, pretože hoci vozidlo už nie je k dispozícii, na základe obsahu spisu bolo možné znalecké dokazovanie vykonať. Ďalej sťažovateľ argumentoval tým, že okresný súd neprávne právne posúdil plnenia sťažovateľa, ktoré vynaložil na úhradu spoločných dlhov. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho majetku vynaložil na spoločný majetok. Spoločný dlh vo výške 596,93 € na byte uhradil sťažovateľ po zániku manželstva zo svojich vlastných prostriedkov a pri takomto právnom posúdení nemohlo dôjsť k premlčaniu práva sťažovateľa na účely vyporiadania. Okresný súd ukrátil sťažovateľa tým, že nesprávne vyhodnotil jeho plnenia z výlučných prostriedkov na daň z nehnuteľností a príspevky do fondu opráv bytového domu, a to v sume 128,98 € (daň za nehnuteľnosti v k. ú. ██████████); sume 148,41 € (daň z nehnuteľnosti v k. ú. ██████████); sume 3 380,32 € (úhrady do fondu opráv bytového domu). Tieto platby boli spojené s vlastníctvom bytu a povinnosť hradiť tieto platby bola daná bez ohľadu na užívanie alebo neužívanie spoločnej nehnuteľnosti jej vlastníkom. Išlo o plnenia vynaložené na udržanie podstaty nehnuteľnosti ako takej a náklady, ktoré vyžaduje spoločná vec nezávisle na jej užívaní (neužívaní) konkrétnou osobou. Celkovo tak mal okresný súd zohľadniť ako plnenia z výlučného majetku sťažovateľa na získanie a uchovanie spoločného majetku uvedené plnenia dane

z nehnuteľnosti a do fondu opráv, dar od rodičov sťažovateľa na kúpu pozemkov v k. ú. [REDACTED] (1 659,70 €), na kúpu auta (6 140,88 €), pôžičku sťažovateľovi od syna (663,88 €), a teda sťažovateľovi sa musí vrátiť suma 12 719,10 €, a nielen suma 7 820,79 €, ktorú z dokazovania ustálil okresný súd. Sťažovateľ v odvolaní poukázal i na to, že je v rozpore so zásadou účelnosti prikázanie garáže do výlučného vlastníctva žalobkyne, pretože byt s touto garážou súvisiaci bol prikázaný do výlučného vlastníctva sťažovateľa. Rovnako aj pozemky v k. ú. [REDACTED], ktoré okresný súd prikázal do výlučného vlastníctva sťažovateľovi, tvoria funkčný celok s ostatnými nehnuteľnosťami v katastrálnom území [REDACTED], ktoré boli prikázané žalobkyni. Odvolanie sťažovateľa smerovalo i proti výroku o povinnosti nahrádzať trovy štátu.

6. Krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 480/2015-974 z 9. decembra 2015 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vo všetkých výrokoch okrem výrokov o náhrade trov štátu, ktoré zrušil a vec vrátil v tejto časti okresnému súdu na ďalšie konanie. Rozsudok okresného súdu vo výrokoch potvrdených rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 11. januára 2016.

7. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 480/2015-974 z 9. decembra 2015 dovolanie. Dovolanie odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku a dovolacími dôvodmi uvedenými v § 241 ods. 2 písm. a) a c) Občianskeho súdneho poriadku. Rozsudok krajského súdu považoval za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, krajský súd pochybil, keď odobril spôsob určenia hodnoty osobného motorového vozidla okresným súdom, ktorý nenariadil znalecké dokazovanie na určenie jeho hodnoty, a to aj napriek skutočnosti, že obsah spisu umožňoval, aby znalec znalecké dokazovanie na určenie hodnoty motorového vozidla vykonal. Nesprávny postup krajského súdu má podľa sťažovateľa za následok, že vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a určenie sumy na vyrovnanie podielov bolo nezákonné a nespravodlivé. Krajský súd neprihliadol ani na sumu 596,93 € (nedoplatok na spoločnom byte vzniknutý počas manželstva) uhradenú sťažovateľom po zániku manželstva z vlastných finančných prostriedkov, čím porušil § 150 Občianskeho

zákonníka. Za nesprávne považoval sťažovateľ aj rozdelenie nehnuteľných vecí spôsobom nerešpektujúcim zásadu účelnosti ich využitia.

8. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 172/2016 z 31. októbra 2017 dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c/ Civilného sporového poriadku ako neprípustné odmietol a žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

9. Sťažovateľ sťažnosť doručenu ústavnému súdu na porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 480/2015-974 z 9. decembra 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 172/2016 z 31. októbra 2017 odôvodnil tým, že tieto rozhodnutia sú arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a nezákonné. Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu napriek tomu, že v konaní bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces a na ochranu vlastníctva, pretože rozsudok okresného súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a sťažovateľovi ochranu neposkytol ani najvyšší súd, ktorý jeho dovolanie odmietol, hoci bolo prípustné. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia iba všeobecne odkázal na východiská rozhodovacej praxe, nevysvetlil svoj záver vo vzťahu k veci sťažovateľa. Krajský súd porušil princípy právnej istoty a rovnoprávnosti účastníkov konania. Sťažovateľ zopakoval v sťažnosti svoju argumentáciu obsiahnutú v odvolaní proti rozsudku okresného súdu – poukázal znova na nesprávnosť postupu okresného súdu, ktorý motorové vozidlo ocenil svojou úvahou, hoci mal vo veci nariadiť znalecké dokazovanie, tak ako konštatoval v skoršom zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd. Spis poskytoval dostatočný základ na nariadenie znaleckého dokazovania. Za to, ako nakladala s motorovým vozidlom žalobkyňa by mala zodpovedať sama a jeho predaj by nemal v konečnom dôsledku poškodiť sťažovateľa. Diskriminačným je potom i to, že na druhej strane všeobecné súdy považovali za významné, kto užíval byt. Porušenie základného práva na vlastníctvo sťažovateľa sa odvíja od nespravodlivého a nezákonného vyporiadania majetku, ktoré bolo založené na nedostatočnom zistení skutkového stavu. V konečnom dôsledku bol sťažovateľ rozhodnutím všeobecného súdu zbavený majetku

rovnako, ako keby mu bol vyvlastnený. Všeobecné súdy nesprávne vec posúdili aj preto, že nezohľadnili princíp vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, podľa ktorého sa nahrádza to, čo vynaložil jeden z manželov na spoločný majetok, keď sťažovateľovi nepriznali náhradu za ním poskytnuté plnenia. Ak vznikol ešte počas manželstva spoločný dlh na byte (596,93 €) a tento uhradil sťažovateľ z výlučných prostriedkov, malo byť toto plnenie zohľadnené. Najvyšší súd sa odmietol touto otázkou zaoberať. Rovnako tak neobstojí posúdenie nárokov sťažovateľa ako nárokov z bezdôvodného obohatenia, pretože ide o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v širšom zmysle a tieto nároky mali byť ako také aj v konaní vyporiadané, v dôsledku čoho neobstojí ani názor krajského súdu o ich premlčení.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Sťažovateľ namieta porušenie týchto ustanovení ústavy a dohovoru:

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 46 ods.1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods.1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

15. Ako zo sťažnosti vyplýva, k porušeniu týchto ustanovení ústavy a dohovoru malo dôjsť jednak uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 172/2016 z 31. októbra 2017 a jednak rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 480/2015-974 z 9. decembra 2015.

16. Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 172/2016 z 31. októbra 2017. Sťažovateľ tvrdí, že toto rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, pretože je odôvodnené iba všeobecnými konštatovaniami a poukazmi na súdnu prax, ale tvrdí i to, že k porušeniu ním označených práv došlo v dôsledku toho, že najvyšší súd jeho dovolanie meritórne neprejednal, hoci na jeho prejednanie boli splnené zákonné podmienky.

17. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 6 Cdo 172/2016 z 31. októbra 2017 po tom, čo konštatoval, že nedostatky konania podľa § 237 ods. 1 písm. a) až e) a g) Občianskeho súdneho poriadku sťažovateľ nenamietal a ich existenciu po preskúmaní veci nezistil ani dovolací súd, posudzoval, či postupom krajského súdu bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Na sťažovateľom uvedené dôvody odňatia možnosti konať pred súdom, ktoré mali spočívať v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu a popretí jeho skoršieho právneho názoru, reagoval najvyšší súd takto:

«... na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“.

Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v preskúmvanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného stanoviska. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaného, ako aj dôvody, pre ktoré považoval odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. V dôvodoch rozhodnutia sa dostatočne zaoberal aj námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Keďže odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej

stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, nemožno mu vyčítať, že je nepreskúmateľné. Z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva ani to, že by bolo výsledkom aplikácie príslušnej procesnej normy v zjavnom rozpore s jej účelom a zmyslom. Žalovaný preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, arbitrárny; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

... Žalovaný za odňatie možnosti konať pred súdom považoval aj to, že odvolací súd poprel svoj vlastný právny názor vyslovený v uznesení z 13. februára 2013 sp. zn. 6Co/253/2012, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z 18. júna 2012 č. k. 14C/22/2001-684. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že pre odvolací súd nevyplývala z ustanovenia § 226 O. s. p. (normy účinnej v čase rozhodovania odvolacieho súdu) viazanosť jeho vlastným právnym názorom. Odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor mohol aj zmeniť. Potvrzuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval. Odvolací súd by ale mal v takomto prípade zmenu svojho právneho názoru, vo svojom novom rozhodnutí riadne odôvodniť. Z preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu však nevyplýva, že by sa odvolací súd neriadil právnym názorom skôr vysloveným vo svojom už spomenutom zrušujúcom uznesení. Dovolacia námietka o odňatí možnosti žalovaného konať pred súdom tým, že odvolací súd poprel svoj vlastný právny názor vyslovený v predošlom zrušujúcom uznesení, je preto neopodstatnená.»

18. Najvyšší súd ďalej reagoval aj na dovolacie tvrdenia sťažovateľa týkajúce sa nedostatočného zistenia skutkového stavu, jeho nesprávneho vyhodnotenia a nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom uzavrel, že tieto argumenty sťažovateľa nezakladajú prípustnosť jeho dovolania:

„Pokiaľ žalovaný namietal, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd tu uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol

v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000).

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (v tejto súv. por. § 120 ods. 1 O. s. p., resp. i dnešnú úpravu z ustanovení §§ 132 a 185 C. s. p.) a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., lebo týmto postupom súd neodníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá (porovnaj uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Žalovaný svoje dovolanie odôvodňoval predovšetkým námietkami vzťahujúcimi sa na spôsob vypořádania BSM; t. j. nesprávnym právnym posúdením veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p. (porovnaj napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie

rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012).“

19. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

20. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (*mutatis mutandis* IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

21. Ústavný súd nemá dôvod ani vo veci sťažovateľa odchyliť sa od ustálenej rozhodovacej praxe (tak ako ju ostatne popísal aj najvyšší súd), toľž v situácii, keď sťažovateľ nepredkladá v tejto otázke vo svojej sťažnosti žiadnu zásadnú argumentáciu. Z obsahu sťažnosti vyplýva iba to, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

22. Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľa za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho

poriadku a Civilného sporového poriadku upravujúcich postup súdu v dovolacom konaní, ktorý by popieral ich účel a zmysel, ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

23. Ďalej sa ústavný súd zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 480/2015-974 z 9. decembra 2015. Tu sťažovateľ tvrdil, že krajský súd v rozpore s požiadavkami vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov stanovenými zákonom potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorý bol založený na nedostatočnom zistení skutkového stavu a nesprávnom právnom posúdení veci.

24. Krajský súd v odôvodnení rozsudku č. k. 6 Co 480/2015-974 z 9. decembra 2015 konštatoval, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Vo vzťahu k odvolacej námietke sťažovateľa týkajúcej sa nevykonania znaleckého dokazovania na určenie ceny motorového vozidla krajský súd uviedol: *„V posudzovanej veci súd prvého stupňa nevykonal navrhnutý dôkaz účastníkov a so svojím postupom sa v dôvodoch svojho rozhodnutia vyporiadal. Vychádzal zo skutočnosti, že nikto z účastníkov nevedel, kde sa vozidlo nachádza, majiteľ, ktorému vozidlo predala navrhovateľka, ho medzitým už previedol na ďalšiu osobu a chýbali akékoľvek hodnoverne nadobúdacie doklady, ktoré by umožňovali zistiť stav a aktuálnu cenu vozidla, pretože vozidlo sa už nedalo ohliadnuť, nedal sa zistiť aktuálny stav jeho karosérie, motora, opotrebovania, počtu najazdených kilometrov. Pokiaľ za tejto situácie prvostupňový súd nepristúpil k nariadeniu znaleckého dokazovania, nemožno súhlasiť s odvolaním, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností... Pokiaľ súd prvého stupňa voľnou úvahou podľa § 136 O. s. p., založenou na kúpnej cene, za ktorú nesporne navrhovateľka vozidlo odpredala, zohľadnil pri vyporiadaní BSM hodnotu vozidla v sume 70.000,- Sk, odvolací súd sa s takýmto ohodnotením v danom prípade stotožňuje. Je nelogická požiadavka odporcu na vykonanie*

znaleckého dokazovania na hodnotu vozidla, keďže je nepochybné, že v súčasnosti by malo predmetné motorové vozidlo Š - Felícia minimálnu (ak nie nulovú) hodnotu.“

25. Pokiaľ sťažovateľ namietal v odvolaní nezohľadnenie jeho plnení z výlučného majetku na spoločné dlhy, krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia reagoval takto:

«V podanom odvolaní odporca tvrdil, že na spoločnom byte účastníkov č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] vznikol dlh vo výške 596,93 Eur. Jednalo sa o spoločný dlh manželov vzniknutý počas trvania manželstva, ktorý preukázateľne uhradil odporca po zániku manželstva, a to zo svojich vlastných prostriedkov. Považoval za plne dôvodné, aby v prospech odporcu bola celá suma 596,93 Eur započítaná.

Pokiaľ ide o dlh na poplatkoch spojených s užívaním bytu č. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v sume 593,93 Eur, súd prvého stupňa tento považoval za nepreukázaný a nepodložený. Uviedol, že navrhovateľka v predmetnom byte od 17. 09. 2000 nebývala, preto nemala povinnosť platiť poplatky za služby spojené s užívaním bytu. Odporca byt užíval výlučne sám, čím sa na úkor navrhovateľky obohacoval.

V podanom odvolaní odporca síce poukazuje na právnu teóriu, podľa ktorej každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho majetku vynaložil na spoločný majetok, avšak aj v takomto prípade platí, že pokiaľ sa odporca domáha úhrady, resp. zohľadnenia údajného dlhu pri vyporiadaní BSM, je povinný preukázať, o aký dlh sa jedná, za aké konkrétne obdobie vznikol, najmä v prípade, ak je nepochybné, že odporkyňa po 17. 09. 2000 byt neužívala. V tejto súvislosti tiež nemožno prehliadnuť, že požiadavka odporcu na úhradu dlhu na spoločnom byte účastníkov odporuje dobrým mravom, nakoľko odporca neumožňoval navrhovateľke užívanie tohto bytu a neumožnil jej vstup a užívanie bytu ani potom, ako bolo rozhodnutím súdu predbežným opatrením nariadené umožniť vstup a užívanie bytu, a to až do právoplatného skončenia sporu o vyporiadanie BSM vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C/22/2001. Námietka odporcu na zohľadnenie sumy 593,93 Eur pri vyporiadaní BSM je preto nedôvodná.

Odporca v podanom odvolaní akcentoval povinnosť súdu vyplývajúcu z ust. § 150 Občianskeho zákonníka prihliadať pri vyporiadaní aj na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o udržanie spoločných vecí. Uviedol, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku

v rozpore so zákonom ukrátil odporcu minimálne o nasledovné sumy, na ktorých započítaní odporca aj naďalej trvá: daň z nehnuteľností v katastrálnom území [REDACTED] v sume 128,98 Eur, daň z nehnuteľností v katastrálnom území [REDACTED] v sume 148,41 Eur, úhrada do fondu prevádzky, údržby a opráv bytu č. [REDACTED] v sume 3.380,32 Eur.

Spolu s vyporiadaním vecí, tvoriacich predmet BSM, je potrebné vyporiadať aj spoločné pohľadávky a dlhy manželov, vzniknuté za trvania manželstva a BSM. Rovnakým spôsobom nemožno však postupovať ohľadne dlhov, ktoré nevznikli za trvania manželstva, hoci ich úhrada môže súvisieť s úhradou nákladov vynaložených na udržanie (zachovanie) podstaty nehnuteľnosti ako takej, čím odporca zdôvodňuje svoju požiadavku na vyporiadanie úhrady nákladov za zaplatené dane (128,98 Eur + 148,41 Eur) a úhradu do fondu prevádzky, údržby a opráv bytu č. [REDACTED] v sume 3.380,32 Eur.

Odporca v podanom odvolaní zdôrazňuje, že sumu 128,98 Eur a sumu 148,41 Eur uhradil zo svojich výlučných prostriedkov. Rovnako zo svojich výlučných prostriedkov mal uhradiť sumu 3.380,32 Eur ako úhradu do fondu opráv bytového domu súpisné číslo [REDACTED] v katastrálnom území [REDACTED], v ktorom sa nachádza byt účastníkov číslo [REDACTED]. Pokiaľ ide o tieto nároky, odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa uvádza, že tieto nároky s vyporiadaním BSM nesúvisia. Nejedná sa totiž o „spoločný dlh“, nakoľko tieto náklady - daňová povinnosť a poplatky do fondu opráv bytového domu za byt č. [REDACTED] vznikli po zániku manželstva. Z podania odporcu zo dňa 29.03.2010 totiž vyplýva, že za posledných 10 rokov (rozvod účastníkov nadobudol právoplatnosť 04. 11. 2000) platí Obci [REDACTED] ročný poplatok ako daň z nehnuteľností, miestny poplatok za komunálne odpady bez nároku na sociálnu zľavu a bez príspevia navrhovateľky. V odvolaní zo dňa 09.08.2012, ako aj v odvolaní proti napadnutému rozsudku odporca nešpecifikuje obdobie úhrady týchto daní, ani úhrady poplatkov do fondu opráv, preto vzhľadom na podanie zo dňa 29.03.2010 odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa usudzuje, že sa jedná o náklady, ktoré vznikli po zániku manželstva.

Rozvedených manželov aj po zániku manželstva vo vzťahu k tretím osobám nepochybne zaťažuje povinnosť platiť platby spojené s vlastníctvom nehnuteľností. Ide tak o pasívnu solidaritu (§ 511 Občianskeho zákonníka). Ak tieto platby poskytuje len jeden z bývalých manželov bez toho, aby sa tak dohodli, má voči druhému právo, aby mu druhý

uhradil to, čo na neho pripadá. Ak jeden z manželov zaplatí sám celú platbu, spojenú s vlastníctvom k nehnuteľnosti (daň, poplatky do fondu opráv), vzniká mu právo žiadať od druhého manžela zaplataenie jeho podielu. Keďže tento nárok podlieha premlčaniu podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Prvostupňový súd preto dôvodne premlčané platby do fondu údržby a opráv a úhradu daní nepriznal (z dôvodov uvedených v prvostupňovom rozhodnutí).»

26. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o nezohľadnení pôžičiek, krajský súd uviedol, že „súd prvého stupňa pri vypořádání BSM dôvodne neprihliadol aj na pôžičku určenú na kúpu nehnuteľností v [REDAKOVANÉ] vo výške 20.000,- Sk, ktorú si mal odporca požičať od syna [REDAKOVANÉ]. Vykonaným dokazovaním bolo totiž nepochybne preukázané, že túto pôžičku odporca uzavrel za trvania manželstva, nešlo teda o spoločný dlh s navrhovateľkou. V konaní však nebolo preukázané, že peniaze z pôžičky boli určené na kúpu pozemkov v k. ú. [REDAKOVANÉ], nakoľko navrhovateľka toto tvrdenie odporcu popierala. Odporca v tomto smere dôkazné bremeno neunesol.“

27. Krajský súd reagoval i na odvoláciu argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa spôsobu vypořádania, t. j. rozdelenia nehnuteľných vecí súdom prvého stupňa, ktorá podľa názoru sťažovateľa nerespektovala zásadu účelnosti a reálnej využiteľnosti. Krajský súd uviedol, že „právna úprava v rámci vypořádania BSM nestanovuje presné kritériá pre určenie toho, ako majú byť veci každému z manželov prikázané, ani hľadiská, ku ktorým má súd pri vypořádání prihliadať. Súdnou praxou sa však ustálilo pre prikázanie veci rozhodujúce hľadisko, ktorým je účelnosť využitia veci. Zároveň sa ustálila aj zásada, ktorú odvolateľ v podanom odvolaní opomenul, že súd pri vypořádání BSM má veci zo zaniknutého BSM rozdeliť tak, aby čiastka, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému na vyrovnanie jeho podielu, bola pokiaľ možno čo najnižšia. Pokiaľ má súd možnosť rozdeliť nehnuteľnosti medzi každého z manželov, má usporiadať majetkové pomery medzi účastníkmi tak, aby minimalizoval finančnú výplatu medzi manželmi. V posudzovanej veci súd pri prikázaní nehnuteľností zohľadnil hľadisko účelného využitia veci, zdôvodnil, prečo nevyhovelo návrhu odporcu, aby mu bol prikázaný byt spolu

s garážou. Rozdelenie nehnuteľnosti spôsobom podľa rozhodnutia súdu prvého stupňa považuje odvolací súd za primerané, účelné a spravodlivé. Preto na tomto rozhodnutí nemal dôvod nič meniť.“.

28. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

29. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

30. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol

posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

31. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

32. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

33. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní a osobitne v odvolaní nastolil.

34. Z citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že krajský súd dôsledne a presvedčivo vysvetlil svoje závery, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozsudku

okresného súdu. Reagoval na sťažovateľom tvrdenú nesprávnosť postupu okresného súdu, ktorý nenariadil znalecké dokazovanie na určenie všeobecnej ceny motorového vozidla, ako aj na výhrady sťažovateľa týkajúce sa posúdenia jeho plnení poskytnutých po rozvode manželstva z výlučných prostriedkov, ktorými uhradil daň z nehnuteľnosti, platby do fondu opráv a nedoplatky na službách spojených s užívaním bytu. Krajský súd vysvetlil, z akých dôvodov nepovažoval za potrebné vykonanie znaleckého dokazovania na určenie všeobecnej ceny motorového vozidla, resp. prečo považoval za naplnené podmienky na určenie tejto ceny úvahou súdu (§ 136 Občianskeho súdneho poriadku). Krajský súd podrobne objasnil i to, prečo považoval nárok sťažovateľa súvisiaci s ním vykonanými úhradami z výlučných prostriedkov po zániku manželstva na platbách dane a príspevkov do fondu údržby a opráv za žalobkyňu za nárok, ktorý nie je súčasťou vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ale nárokom samostatným, založeným na iných ustanoveniach právneho poriadku. Krajský súd konštatoval, že spolu s vyporiadaním vecí tvoriacich predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov je síce potrebné vyporiadať aj spoločné pohľadávky a dlhy manželov vzniknuté za trvania manželstva, avšak rovnakým spôsobom nemožno postupovať v prípade dlhov, ktoré za trvania manželstva nevznikli.

35. Rozhodnutie krajského súdu podľa názoru ústavného súdu spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia. Právne závery krajského súdu považuje ústavný súd za priliehavé a ústavne konformné. Ústavný súd preto nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom a právnymi názormi krajského súdu, ktorými odôvodnil rozsudok č. k. 6 Co 480/2015-974 z 9. decembra 2015, a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 a čl. 13 dohovoru). Sťažnosť sťažovateľa preto v tejto časti odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

36. Pokiaľ sťažovateľ osobitne namietal porušenie čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, dôvodil tým, že porušenie týchto práv vyplýva z porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rovnakým rozhodnutím. Vzhľadom na to, že ústavný súd považoval sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6

ods. 1 a čl. 13 dohovoru za zjavne neopodstatnenú, odmietol i s ohľadom na argumentáciu samotného sťažovateľa, jeho sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, a to podľa § 25 zákona o ústavnom súde, pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

37. Pre úplnosť ústavný súd vo vzťahu k tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy uvádza, že tieto ustanovenia nemožno považovať za ustanovenia upravujúce základné práva, ktoré by podliehali samostatnej ochrane prostredníctvom inštitútu sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť aj v tejto časti ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

38. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok, bolo už bez významu rozhodovať o návrhoch sťažovateľa na priznanie spravodlivého zadosťučinenia.

39. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2018